

## Colinde



La vârfuri la nouă meri  
Cântece de demult (III)



# LA VÂRFURI LA NOUĂ MERI

CÂNTECE DE DEMULT(III)  
Colinde





*Scoarță, sf. sec. XIX, Zăpodeni – Vaslui, detaliu; Fata cu Cerbul*





**FONOTECA ARHIVEI DE FOLCLOR  
„VASILE ADĂSCĂLIȚEI”**

**LA VÂRFURI LA NOUĂ MERI**  
CÂNTECE DE DEMULT (III)  
Colinde

Text & antologie: Lucian-Valeriu Lefter

2021





Consiliul Județean Vaslui  
Centrul Județean pentru Conservarea  
și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui  
Manager: Lucian Onciu

Editor: Lucian-Valeriu Lefter  
Grafică: Anca Isabela Iacob  
Ilustrația copertilor: Flori de măr, 2020

Interpret vocal: **Raluca Radu**

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**  
**La vârfuri la nouă meri. Cântece de demult (III). Colinde** / text & antolog.:  
Lucian-Valeriu Lefter. – 2021  
ISBN 978-606-13-6661-3

I. Lefter, Lucian-Valeriu (text; antolog.)





În anul 1552, cărturarul sas G. Heltai scria despre obiceiul colindatului în Ardeal, arătând că „îndată dată după ziua Nașterii Domnului Nostru Isus Cristos se începe marele praznic al diavolului «regélő hét» (săptămâna colindării)”<sup>1</sup>. În același spațiu geografic, la jumătatea secolului următor, pastorul luteran Andreas Mathesius era revoltat că enoriașii săi, deși convertiți la luteranism, nu uitaseră vechile obiceiuri, cântând românește colindele lor „nelegiuite” sau „cântece drăcești”, pentru învățarea cărora se întâlneau înainte de Crăciun<sup>2</sup>. Și la 1757, mitropolitul Moldovei, Iacov Putneanul, între practicile păgâne enumera colindele din seara Crăciunului, care ar fi amintit de „idolul

---

<sup>1</sup> Cf. *Texte din literatura poporană română*, adunate de Dr. G. Alexici, Tomul I, *Poesia tradițională*, Budapesta, 1899, p. 288.

<sup>2</sup> Cf. Ovidiu Bârlea, *Folclorul românesc*, vol. I, București, 1981, p. 267.





Coleada”<sup>3</sup>, însă jocul „koleda”, descris pe la 1795 ca un „obicei pângăritor”, era celebrat de agricultorii și păstorii din Serbia în timpul verii, la Rusalii. Actanții, strânși în ceată și travestiți cu măști de blană și tigve împodobite cu desene fantastice, purtau săbii de lemn, simulau lupta și mergeau din casă în casă, cântând și dansând „koleda”<sup>4</sup>, pe când la români, cetele zgomotoase de colindători umblau la Crăciun și Anul Nou, cel puțin în Transilvania, fiind însoțite de dubași și mascați.

La români, *colinda* s-a transmis semantic prin intermediul cuvântul vechi slav *koleda*<sup>5</sup>, originea ei fiind însă în latinescul *calendae*, după cum erau numite primele zile ale lunii. Aproape nimic nu rămâne nealterat în curgerea vremii, astfel că orice obicei poartă veșmântul timpului său. Desigur, tradiția colindatului este romană, însă ea a ajuns transformată

---

<sup>3</sup> Prefața la *Synopsis*, Iași, 1757, facsmil, în *Istoria teatrului în România*, vol. I. *De la începuturi până la 1848*, ed. George Oprescu, București, 1965, p. 55-56.

<sup>4</sup> Cf. *Istoria teatrului în România*, vol. I, p. 50 și nota 22.

<sup>5</sup> Al. Rosetti, *Colindele religioase la români*, în „Analele Academiei Române”. *Memoriile Secțiunii Literare*, s. II, tom. XL (1920), p. 14.





semnificativ până la noi. În esență, colinda este un cântec de urare care se repetă și se reactualizează la fiecare casă<sup>6</sup>, pentru că la începuturi aceste cântece erau simple urări directe, așa cum le auzim în colindele de copii, urmând o regulă a folcloristicii: „trecerea exclusiv asupra copiilor a unei datine care e pe cale de dispariție sau care se transformă cu totul”<sup>7</sup>. În 1933, Petru Caraman preciza că urarea este „una din elementarele forme ale magiei cuvântului”, având în vedere că la începuturi practica magică exista singură, „în ea dorința fiind exprimată fără vorbe, ci prin acțiunea magică însăși și desigur prin mimică și gesturi”<sup>8</sup>. De pildă, semănatul cu boabe de grâu aruncate asupra gazdelor, prin casă sau prin curte, amintește de o practică care la romani avea loc la Saturnalii, în cinstea lui Saturn, zeul muncilor agricole, sărbătoare caracterizată prin libertate și veselie, cu ospețe copioase și chiar orgiastice, când regulile erau abolite

---

<sup>6</sup> Monica Brădulescu, *Colinda românească. The Romanian Colinda (Winter-Solstice Songs)*, București, 1981, p. 37.

<sup>7</sup> Petru Caraman, *Colindatul la români, slavi și alte popoare. Studiu de folclor comparat*, ed. Silvia Ciubotaru, București, 1983, p. 361.

<sup>8</sup> *Ibidem*, p. 363.







temporar. Sărbătoarea celebra periodic reîntoarcerea vârstei de aur, iar după o săptămână urmau Calendele lui Ianuarie, închinat lui Janus, zeul riturilor de trecere, cea mai venerată sărbătoare a romanilor, care începea în dimineața zilei de ajun, când erau împodobite ușile cu crengi verzi de lauri, prima zi a Calendelor fiind petrecută în vizite, cu dăruiri reciproce și cu urările pentru noul an. Și în timpul acestei sărbători aveau loc ospețe care țineau toată noaptea, aidoma celor de la Saturnalii. Treptat, cele două sărbători s-au contopit, incluzând însă și altele, Compitalia și Larentalia, de natură domestică, prima celebrată după Saturnalii, cealaltă la sfârșitul lunii decembrie, ambele în cinstea sufletelor morților (Lares). Iar la mijlocul acestui ciclu, la începutul erei creștine a fost introdusă sărbătoarea de sorginte iraniană, adusă de legionarii romani din Orient, *Dies Natalis Solis Invicti*, în cinstea lui Mithra, zeul Soarelui, care ajunge să fie recunoscută ca religie de stat în vremea împăratului Aurelian, la sfârșitul secolului al III-lea d. Hr., fixată definitiv în calendarul roman la 25 decembrie. Ulterior, aceste vechi sărbători, celebrate de la 24 decembrie până la 7 ianuarie, au fost substituite celor creștine, și în acest fel le sărbătorim până astăzi. Crăciunul a devenit Anul Nou,





sărbătorit întâi la Roma, apoi la Constantinopol, începând de la jumătatea secolului al IV-lea și până în secolul al XIII-lea, iar în Franța până în secolul al XVI-lea, sărbătorirea noului an fiind mutată la 1 ianuarie. Așadar, noul ciclu al sărbătorilor creștine, odată cu înlocuirea Saturnaliilor și Calendelor a preluat și caracteristici ale sărbătorii Larilor, „pentru care fapt stau dovadă unele datini din cultul morților la Crăciun”<sup>9</sup>, precum, de pildă, în unele zone ale țării, împărțirea colăceilor sau colindele pentru morți, precum cele pentru „zăurit” sau „zorit”, de la revărsarea zorilor<sup>10</sup>.

În urma reformei calendarului roman, Saturnaliile au fost strămutate din primăvară în iarnă dimpreună cu elementele agrare pe care le invocă colindele, astfel încât acestea au rămas ritualuri de primăvară celebrate în iarnă, reminiscentă a vechiului calendar care începea la 1 martie. De aceea, la români și la bulgari, copiii colindători loveau pământul sau pragul casei cu bețe numite colindițe, adică varga magică care provoacă

---

<sup>9</sup> *Ibidem*, p. 340.

<sup>10</sup> *Ibidem*, p. 347; C. Mohanu, *Fântâna dorului. Poezii populare din Țara Loviștei*, București, 1975, p. 590; Monica Brătulescu, *op. cit.*, p. 27.





rodnicia vitelor și a pământului. Însă doar la români se cântă refrenul „Florile dalbe, ler de măr”, cu variante, ceea ce înseamnă că inițial, „în cele dintâi timpuri, colindatul la români era însoțit, ca și la sorcovă, de lovirea cu mlădițe de măr înflorite”<sup>11</sup>, așadar practici magice care au stat la temelia colindatului, prin împărțirea de mlădițe verzi sau atingerea cu ele, magia, sub formele ei (simpatia și imitația), manifestându-se în aceste practici de vrajă<sup>12</sup>. Înțelegem astfel și păstrarea unor structuri lexicale arhaice în colinde: „Caracterul magic al colindelor ne explică de ce colindele respectă atât de mult, păstrând cu pietate cuvintele pe care nu le mai înțeleg, cuvinte care, datorită învechirii sau deformării cauzate de circulația lor pe spații întinse, și-au pierdut sensul și au ieșit din uz”<sup>13</sup>. În acest context, se pot explica și variantele refrenului *Ler*: pornind de la forma *Alleluia, Domine* > *hai leluia Doamne* > *hai lelui Doamne* > *hai lel Doamne*, cu transformarea *l - l* > *l - r*, ajungem la forma *hai*

---

<sup>11</sup> Petru Caraman, *op. cit.*, p. 369.

<sup>12</sup> *Ibidem*, p. 373.

<sup>13</sup> *Ibidem*, p. 469; v. și Monica Brădulescu, *op. cit.*, p. 72-73.





ler Doamne, hai leru Doamne, altfel spus proveniența lui *ler* din *alleluia*<sup>14</sup>, după cum precizase și preotul cărturar Dimitrie Dan<sup>15</sup>.

Fondului arhaic al colindelor, căruia îi este caracteristică funcția magică, i s-au alăturat cântecele care versifică episoade sau legende biblice legate de Nașterea lui Iisus Hristos, ai căror autori au rămas anonimi, iar altele sunt prelucrări poetice și armonizări melodice refolclorizate, precum: „O, ce veste minunată”, de D. G. Kiriac, „Steaua sus răsare”, de Achim Stoia, „Trei păstori”, de Timotei Popovici, „Sus, boieri, nu mai dormiți”, de Gheorghe Cucu. Sau colinde care aparțin lui Petre Dulfu: „Colo sus, mai sus de soare”, în care Sfântul Petru nu-și primește în rai rudele păcătoase, și „Sfânta Maică a lui Iisus/ Rătăcește-n jos și-n sus”, binecuvântând pomii și animalele care o ocrotesc și blestemându-le pe cele ostile sau „Rătăceam într-o grădină/ Măntâlnii cu o albină...”, de Șt. O. Iosif.

În folcloristică, a intrat în uz împărțirea colindelor în laice și religioase. Însă pentru mentalitatea populară colinda nu era doar

---

<sup>14</sup> Al. Rosetti, *op. cit.*, p. 27-28.

<sup>15</sup> *Hailerui Doamne*, în „Noua Revistă Română”, nr. 26, vol. III, 15 ianuarie 1901, p. 85-91.





o datină, ci și un act ritual obligatoriu, o condiție a menținerii rânduiei lumii, cu referiri la Facerea Lumii, pentru că aceasta reactualizează anual „o dramă de proporții cosmice” care „se petrece aici și acum, chiar în locul și în momentul relatării ei. Întreaga comunitate a satului participă – fie în postura de «colindători», fie în cea de «colindați» – la această dramă, nu numai la rememorarea, ci și la retrăirea ei”<sup>16</sup>, act necesar în așezarea unei temelii solide noului an. Așadar, împărțirea colindelor în cele două categorii amintite reprezintă o „improprietate terminologică”<sup>17</sup>. Colindele „laice” păstrează prin componentele mitologice legătura cu sacrul, iar cele „religioase” sunt doar parțial creștine<sup>18</sup>. Introducerea unor personaje și elemente creștine în vechile colinde a căpătat amploare abia în

---

<sup>16</sup> Andrei Oișteanu, *Colinda tip «Furarea astrelor»*. Motive și semnificații mitice, în idem, *Ordine și Haos. Mit și magie în cultura tradițională românească*, Iași, 2004, p. 20-21.

<sup>17</sup> Monica Brădulescu, *op. cit.*, p. 128.

<sup>18</sup> *Ibidem*, p. 58; v. și Narcisa Alexandra Știucă, *Considerații tipologice asupra colindelor din Boișoara*, în vol. *Laboratorul Boișoara*, coord. Nicolae Constantinescu, Râmnicu Vâlcea, 2003, p. 58-70.





ultimele secole, primele forme de adaptare fiind formulele finale și refrenurile, precum cel menționat mai sus, provenit prin deformarea lui „Alleluia” în „Leru-i ler”<sup>19</sup>. Trebuie luată în considerare și influența muzicii bizantine, care utilizează silabe de tipul te-ri-em, re-ru-rem ș.a., obicei preluat de otomani, care pronunțau te-li-lem, le-ru-lem ș.a., tip de silabe care va intra și în muzica obișnuită, iar limba română a preluat acest model prin transformarea silabelor în Leru-i ler<sup>20</sup>.

În spațiul românesc, regăsim două zone ale cântecului popular, „una e mai dinamică, celalaltă mai statică”<sup>21</sup>, delimitare valabilă și în cazul colindelor<sup>22</sup>: 1. Transilvania (cu Banat, Crișana, Maramureș) și Bucovina; 2. Muntenia (cu Oltenia), sudul Moldovei (până pe Valea Nistrului Inferior) și Dobrogea. Iar în aceste două mari zone, „faptul că cetele de flăcăi din sud au sau

---

<sup>19</sup> Monica Brătulescu, *op. cit.*, p. 61.

<sup>20</sup> *Ce înseamnă „leru-i ler” și cum deosebim un colind autentic de un kitsch: interviu cu fondatorul ansamblului „Anton Pann”, Constantin Răileanu* (Partea II), 20 decembrie 2016, sursa: <https://pedagogeca.ro/>

<sup>21</sup> Ovidiu Bârlea, *Folclorul românesc*, II, București, 1983, p. 262

<sup>22</sup> Monica Brătulescu, *op. cit.*, p. 66.





aveau obligația de a colinda la fiecare casă, de obicei, fără instrumente muzicale, indică, de asemenea, un stadiu mai vechi față de spațiul nordic, unde flăcăii merg mai ales la fete, cel mai adesea însoțiți de muzică, și la sfârșitul colindatului joacă cu fetele sau femeile mai tinere din casă”<sup>23</sup>. De asemenea, caracteristic zonei sudice atât în așezările din Țara Loviștei, precum Boișoara, în județul Vâlcea, cât și în cele de pe malul Prutului, la Berezeni, în județul Vaslui, colindele bătrânești erau cântate antifonic<sup>24</sup>, ceata colindătorilor fiind împărțită în două „strane” care cântau alternativ. Însă chiar dacă, în acest caz, colindele se cântă „răstit, cu o agresivitate evidentă, mai ales acolo unde s-a păstrat forma de interpretare binară, antifonică”, păstrând un „mod de interpretare fără îndoială arhaic, reamintind solistul și corul din tragedia antică și din carolele medievale”<sup>25</sup>, mai aproape a fost și influența muzicală bisericească bizantină, apoi otomană,

---

<sup>23</sup> Lucia Cîreș, *Colinde din Moldova. Cercetare monografică*, Caietele Arhivei de Folclor, V, Iași, 1984, p. XLIV.

<sup>24</sup> C. Mohanu, *op. cit.*, p. 573, 575.

<sup>25</sup> Ovidiu Bârlea, *op. cit.*, p. 360.





care va fi avut un rol determinant nu atât asupra fondului colindelor, cât a interpretării muzicale.

Universul colindelor, aidoma celui al basmelor, aparține narațiunii fantastice, lumii magice în care curtea gospodarului este o imitație a curții boierești: trăiește în belșug, are vite multe, slugi credincioase și harnice, recolte bogate, familia e fericită, gospodina umblă prin casă, dând ordine slugilor. Fata gospodarilor este frumoasă, la ea vin pețitori bogați și de neam ales, cu daruri neprețuite, îmbrăcămintea și podoabele ei sunt de mătase, aur, mărgăritare. Flăcăul este un erou viteaz, care se întoarce victorios de la război și de la vânătoare, se însoară cu fata cea mai frumoasă, și ambii, împreună cu pruncii, dorm fără grijă în patul aflat sub arborii înfloriți, meri sau peri, unde însurății trăiesc în armonie. Altfel spus, așa cum arăta Petru Caraman: „Aceasta este lumea colindelor: lume de eroi și de oameni ce trăiesc în culmea fericirii [...] ele cântă întotdeauna un ideal de viață, potrivit persoanei căreia i se închină colindul. Am putea spune despre colinde că ele sunt cântecele idealului. Cu drept cuvânt, nicăieri în tot domeniul poeziei și al literaturii populare, și chiar în întregul domeniu al producțiilor folclorice de orice natură, nu găsim mai precis și mai desăvârșit exprimată concepția idealului de viață al







poporului ca-n colinde. Ele sunt însăși întruparea acestui ideal, conștient zugrăvit în cele mai felurite chipuri, după cum felurite și multiple sunt aspectele vieții”<sup>26</sup>.

Colindele erau performate de către ceata flăcăilor sau confreria de tineri, având rolul de inițiere a adolescenților pentru viață, modelul lor fiind coconul, adică fiul de domn sau împărat. Astfel, tinerii erau pregătiți pentru întemeierea familiei, invocată în colinde prin vânătoarea cerbului<sup>27</sup>, ori prin îmblânzirea calului nărvaș, metaforă a virtuților bărbatului necesare pentru cucerirea viitoarei soții, reminiscență a spiritului unei culturi arhaice de tip vânătoresc<sup>28</sup>. Așadar, „avem în colindele de vânătoare semne ale unui timp străvechi, când ritul anticipa acțiunea însăși, prin care se petrecea transferul de magie în viitorul vânător ce se iniția; încheierea trecerii însemna și intrarea în

---

<sup>26</sup> Petru Caraman, *op. cit.*, p. 172.

<sup>27</sup> De pildă, despre un colind din lucrarea de față, *Mândru-și cântă un cerb în codru* (CD 5, nr. 9), v. Andrei Oișteanu, *Grădina de Dincolo. Zoosophia*, Cluj-Napoca, 1980. p. 92-93.

<sup>28</sup> Octavian Buhociu, *Folclorul de iarnă, ziorile și poezia păstorească*, București, 1979, p. 77-78.





noua clasă de vârstă: vânătorul era în același timp un războinic și un, în curând, cap de familie”<sup>29</sup>. La origine, ceata flăcăilor reprezenta o adevărată școală de inițiere, obiceiul colindatului păstrând „vestigii din riturile de pubertate și elemente de ritual funebru, [care] vizează fertilitatea vegetației și animalelor, prezintă tangențe cu ceremonialul nunții și șezătorii, ba chiar și cu descântecul”<sup>30</sup>, toate aceste practici desfășurându-se fie la solstițiul de iarnă, fie la echinocțiul de primăvară. Ambele momente, în diverse răstimpuri și la diferite civilizații, au marcat Anul Nou, atunci când rânduiala lumii era răsturnată și din haos avea să renască noul an, iar tinerii ieșeau pregătiți pentru o altă etapă a vieții lor. Părăsiți în locuri sălbatice, tinerii trebuiau să îndure privațiuni, să retrăiască scenariul inițiativ al morții și reînvierii, să treacă probe de rezistență, pentru a-și câștiga statutul de adult și dreptul la căsătorie<sup>31</sup>.

Așezat pe categorii, repertoriul colindelor dă seamă pentru toate etapele vieții omului. Cele mai vechi sunt colindele de

---

<sup>29</sup> *Ibidem*, p. 154.

<sup>30</sup> Monica Brătulescu, *op. cit.*, p. 42.

<sup>31</sup> *Ibidem*, p. 48-49





ferastră (sau „de la ușă”) sau de gospodari, care la începuturi se cântau numai afară, acestea păstrând forme arhaice<sup>32</sup>. Apoi: colindul cel mare sau colindul casei (sau „cântecul casei”), colindul de masă, colindul de gospodină, de tineri căsătoriți sau însurăței, de fată, de flăcău, de copii și de bătrâni, repertoriul fiind închis de colindul Zorilor, pentru morți, care trebuie pus în corelație cu bocetele Zorilor de seară și Zorilor de dimineață<sup>33</sup>.

Printr-o amplă cercetare a colindatului la români și la slavii învecinați, Petru Caraman a identificat tipologic fondul unitar al colindului bulgar-român-ucrainean. Urme slave regăsim și în colindele așezărilor colonizate cu ruteni în prima parte a secolului al XIX-lea, precum la Dumești, în județul Vaslui, unde „Hai colinda” ne trimite spre „Hei colinda, colinda”, refren al colindelor poloneze pentru cererea de daruri și pentru înveselirea ascultătorilor<sup>34</sup>. Sau cele cântate în ucraineană, în așezări din județul Suceava, precum la Moara Nica, asemănător celui de gospodari de la bieloruși și ucraineni, cu motivul

---

<sup>32</sup> Petru Caraman, *op. cit.*, p. 550.

<sup>33</sup> Octavian Buhociu, *op. cit.*, p. 28

<sup>34</sup> Petru Caraman, *op. cit.*, p. 211-212.





personificării corpurilor cerești: „Primul cuvânt – luminoasa lună,/ Al doilea cuvânt – strălucitorul soare,/ Al treilea cuvânt – limpezii zori./ Luminoasa lună-i însuși gospodarul,/ Strălucitorul soare-i soția lui,/ Limpezii zori – copiii lor”<sup>35</sup>.

Performarea riturilor agrare se întrepătrunde cu lumea morților, care sunt și ei îngropați, aidoma semințelor, pentru că „asemenea grăunțelor îngropate în matricea telurică, morții așteaptă revenirea lor la viață, sub o nouă formă”<sup>36</sup>. În mentalitatea arhaică, mascații erau întruchipări ale spiritelor ancestrale și ale unor personaje mitice, astfel că purtătorul unei măști nu doar se deghizează, ci se identifică măștii, iar „mascarea devine astfel o alternativă a metamorfozei”<sup>37</sup>, simbolizând violența fondatoare sau „totalitatea monstruoasă de unde va ieși o ordine reînnoită”<sup>38</sup>.

---

<sup>35</sup> *Ibidem*, p. 447.

<sup>36</sup> Mircea Eliade, *Tratat de istorie a religiilor*, ed. a III-a, trad. Mariana Noica, București, 1999, p. 275.

<sup>37</sup> Monica Brăduțescu, *op. cit.*, p. 51

<sup>38</sup> Rene Girard, *Violența și sacrul*, trad. Mona Antohi, București, 1995, p. 182.





Colinda este un act ritualic care așază casa și curtea gospodarului în „Centrul Lumii”<sup>39</sup>. Mărul cu dalbele lui flori reprezintă un laitmotiv al colindelor românești. Un măr sau doi, un măr și un păr, uneori unul sau doi brazi, care au răsărit tocmai dinaintea casei, se regăsesc în postura de Arbori ai Lumii, întruchipare simbolică a stăpânilor casei, Dumnealui și Dumneaei, care șed tocmai pe un pat aflat la tulpina arborelui, în crengile căruia se afla și leagănul fetei care avea să fie pețită de feciori. Iar așezarea în Centrul Lumii, dimpreună cu retrăirea periodică a scenariului ritualic al începutului de an, reprezintă veșnica aspirație a omului pentru lumea magică, pentru că universul pe care și-l construiește imită „Creația exemplară a zeilor”<sup>40</sup>.

\*

Cu acest volum, am ajuns la cea de-a treia parte a proiectului *Cântece de demult*, numerotarea celor două CD ROM-uri, 5 și 6, venind în continuarea celorlalte patru ale volumelor *Pe ist deal*,

---

<sup>39</sup> Andrei Oișteanu, *op. cit.*, p. 24.

<sup>40</sup> Mircea Eliade, *Sacral și profanul*, trad. Brândușa Prelipceanu, București, 1995, p. 80.





pe ceea vale (1 și 2) și *Leagănă-te, vârf de brad* (3 și 4), prin care am valorificat într-o nouă etapă Fonoteca arhivei de folclor „Vasile Adăscăliței”, acum fiind înregistrată în studio o selecție de 30 colinde de demult, cele mai multe fiind alese dintr-o antologie de peste 200 de colinde din Moldova, numerotate, realizată de Vasile Adăscăliței pe cinci benzi de magnetofon, iar restul au fost selectate de pe benzile primare ale fonotecii. Chiar dacă nu au fost înregistrate în studio de către un grup de colindători, așa cum erau cântate odinioară în satele românești, unele fiind antifonice, colindele au fost interpretate de Raluca Radu prin respectarea întocmai a liniei melodice a acestora, fără acompaniament instrumental, așa cum de altfel se cântau și au fost înregistrate în urmă cu aproape jumătate de secol atât în satele Moldovei, cât și în Muntenia, sau peste munți, în Maramureș, și chiar dincolo de granița de vest a țării, la românii din Ungaria. Scopul acestui volum-album este, în fond, acela de a răspândi cunoașterea colindelor vechi românești, cele mai multe fiind uitate întru totul, dar pe care le scoatem la lumină acum, odată cu ieșirea din neuitare a acestei arhive de folclor, pentru care au trudit generații de studenți ai profesorului Vasile Adăscăliței.





## CD-ROM 5

### 1. Ia sculați, boieri, din somn

#### *Colind de gospodari*

Ia sculați, boieri, din somn-u

Că vă vin colindători

Noaptea pe la cântători.

Nu vă vin-u nici cu-n rău,

Ci vă vin cu Dumnezeu.

Dumnezeu e mititel-u,

Mititel și-nfășițel.

Fașa-i dalbă de mătășă

De la ușă pâ'n' la masă

Dumnezeu în astă casă.

A cui sunt aceste curți-u

Așa 'nante minunate

Cu lanțuri de fier legate?

Dinaintea curților-u

Răsărit-un măr și-un păr

Cu dalbe scânduri de brad-u.

Da' pe el cine ședeau?

Dumnealui cu dumneaei-u!

Dați-ne un pahar cu vin-u

Să vă fie cheful deplin!

Busuioc verde pe masă

Rămâi, gazdă, sănătoasă!

**Notă:** Înreg. Silvia și Dan Ravaru, 3 aprilie 1977, de la Georgeta Mirăuță, 61 ani, Cetățuia-Puiești, j. Vaslui; altă variantă: Ermina Dobreanu, Gheorghe Țigău, *Floarea de fragă și șoimul. Alte flori alese din folclorul literar nemțean*, Piatra Neamț, 2013, p. 151-154 (Humulești, j. Neamț).

### 2. De-adormit-ați mari boierii

#### *Colind de gospodari*

De-adormit-ați mari boierii





R: *Mari boierii!*

Din şuiere, din fluier',  
Din auzuri, din capuzuri [cobze].  
De la miez de miazănoapte  
Ş-a trecut de miazănoapte.  
Cântătorii şi-au cântat,  
Boierii nu s-au deşteptat-u,  
Dat-a raza soarelui  
În curţile soboarelor [adunări]  
Crucilor [cercevele] ferestrilor  
Cruci-n casă, cruci pe masă,  
Cântătorii s-au cântat.  
Ei aşa dac-au văzut  
Tot de-un stol că s-au făcut,  
Tot de-un stol de porumbei  
Şi-mi săltară de zburară  
Sus, mai sus se ridicară  
Cu nori negri amestecaţi.  
Jos, mai jos, de se lăsară  
Spre prundurile mărilor  
Luară apşoară-n gurişoară.

Frunzuliţă-mi şuiieră  
Pietricele-n degeţel'  
Şi-mi săltară de zburară  
Sus, mai sus s-au ridicat  
Cu nori negri amestecară.  
Jos, mai jos, de se lăsară  
Spre case de mari boieri:  
Cu apşoara înrăurat'  
Frunzuliţa-mi şuiieră  
Pietricele-mi de-mi vin iar  
Boierii s-au deşteptat  
Şi-au pus mese peste mese.  
Peste mese grâu răverse  
Peste grâu colac de grâu.  
Şi-au pus vadra rasă-n masă  
Şi cea mână de florinţi.  
De florinţi, de bani mărunţi  
Şi din gură-aşa-grăia:  
Cine-a făcut acest bine,  
De pre noi ne-au deşteptat.  
De-o fi stol de porumbei







Prin zăvarele [gratii] vor intra.  
Vor intra și-or adunară  
Și grâul l-or aduna  
Din vadră s-or adăpa.  
De-or fi juni colindători  
Pe uşcioară vor intra.  
Vor intra ș-or colindară,  
Și norocul și l-or lua  
Și cea mână de florinți  
De florinți, de bani mărunți!

**Notă:** Înreg. Silvia și Dan  
Ravaru, 29 iulie 1978, la  
Boișoara, j. Vâlcea; Ediții: C.  
Mohanu, *Fântâna dorului.*  
*Poezii populare din Țara*  
*Loviștei*, București, 1975, nr. 3,  
p. 5-6; Adriana Rujan, Costin  
Alexandrescu (coord.), *Colinde*  
*și obiceiuri de iarnă din Argeș-*  
*Muscel*, ed. II, revizuită, Pitești,  
2011, p. 50-51 (Arefu, j. Argeș).

### 3. Noi umblăm să colindăm *Colind de gospodari*

Noi umblăm să colindăm  
R: *Asta-i seara, seara lui Ajun!*  
Noi umblăm să colindăm  
Pe la uși de gospodari.  
Gospodarii nu-s acasă  
Dar prin codri la vânat  
Mi-a vânat, cât mi-a vânat.  
Vină maică de mă-ntreabă  
De pornim cu turmă-ntreagă.  
Zisăi maica către mine  
Vino mândră dar cu mine.

**Notă:** Înreg. Lucia Cireș și  
Vasile Adăscăliței, decembrie  
1968, de la Vasile Corobdea, 33  
ani, la Dimăcheni, j. Botoșani.





#### 4. Hai colinda

##### *Colind de gospodari*

Hai colinda, iestor curți-u  
Așa nante minunate  
De mari plugari sunt cătate.  
Pe dinăuntru zugrăvite  
Și pe-afară poleite,  
Cu șindrilă șindrilite.  
Pe podele turturele,  
Turturele s-au lăsat-u  
Jos la mare  
Pietricele c-au sunat-u  
Apa-n gușă c-au luat-u.  
Sculați, sculați, mari plugari  
Căci vă vin colindători  
Noaptea pe la cântători.  
Nu vă vin-u nici c-un rău  
Vi-l aduc pe Dumnezeu.  
Dumnezeu îi mititel-u  
Mititel și-nfățășal-u,  
Fașă dalbă de mătăasă

Bătută cu iarbă grasă  
Cu chitia [tichia] de bumbac-u.  
În mijloc de Țaligrad-u  
Este-un măr-u și-un păr-u.  
La tulpina mărlui  
Este-un pat frumos durat-u  
Dar pe el ce-i așternut-u  
Iarbă verde de pe Prut-u.  
Dar pe el cine-i culcat-u  
Cuconașul iestor curți-u  
La picioare opt pistoale  
La ferești-u flori domnești-u  
Și prin casă flori de masă  
Și la ușă flori de rujă  
Și prin tindă flori de mintă  
Și pe-afară flori de vară.  
La porțiț-o hulughită  
Ne-o rotește-o cuconiță.  
La anul și la mulți ani!





**Notă:** Înreg. Octavian Nestor,  
1970, de la Vasile Patrașcu, 15  
ani, din Dumești, j. Vaslui.

### **5. Cuconași, sculați, cuconi**

Cuconi, sculați, cuconi,  
Că vă vin colindători  
Noaptea pe la cântători.  
Nu vă vine nici c-un rău  
Vi-l aduc pe Dumnezeu,  
Dumnezeu îi mititel,  
Mititel și-nfășățăl,  
Cu fășuța de bumbac  
Bătută cu buiumac,  
Buiumac pe gumătate  
Rusalim a treia parte.  
Cată-n gios la răsărit  
Văd un pom mândru-nflorit.  
Supt umbruța pomului  
Esti-un pat pat mândru lucrat  
De două scânduri de brad.

Da' pe pat ce-i așternut?  
Covor verde de mătasă.  
Da' pe pat cine-i culcat?  
Domnu' Hristos împărat.  
La picioare trei pistoale  
Și la cap floare de mac,  
La părete păun verde  
La marginea patului  
Coróna împăratului.

**Notă:** Înreg. Vasile Adăscăliței,  
Lucia Cireș și Victor Iosif, 24  
august 1970, de la Rahila  
Breabăn, 84 ani, din Remezeu-  
Vicovu de Jos, j. Suceava.

### **6. Fiți domni buni acestor case** ***Cântecul casei***

Fiți domni buni acestor case  
R: *Mărul cu florile dalbe!*  
Acestor case mari de piatră,





Cu ferestrele de sticlă!  
Sus cu roșu acoperite,  
Jos cu piatră-s pardosite.  
Dinăuntru acestor case  
Frumoase mese-s întinse,  
Mese-ntinse, jețuri scrise,  
Și mai sânt pahare pline.  
Dar la mese cine șade?  
La-ntăilea colț de masă,  
Șade bunul Dumnezeu;  
Dar la al doilea colț de masă  
Șade bătrânul Crăciun;  
Dar la al treilea colț de masă  
Șade dalba Bobotează;  
Dar la al patrulea colț de masă  
Șade doamna cestor casă.  
Dar la mese cine mește?  
Mește-le, gătește-le,  
Mește doamna cestor case,  
Cu-al ei coconaș din brațe,  
Tot rugând pe Dumnezău:

Domnul Dumnezău,  
drăguț Doamne,  
Fiul meu cel mititel  
Crească-l, Doamne, măricel,  
De vârstă de voinicel,  
De-nfierându-i mustăcioara,  
Cununa-i de vârșoară,  
Scumpe haine prea-mbrăcând,  
Prea-mbrăcând și prea-ncingând,  
Prea bun cal încălecând,  
Lungu-și drumul de-a cuprind  
Grele oaste prea-ntâlnind,  
Prea-nvățând și prea-ntâlnind.  
Unde-i doamna cestor case  
Cu-al ei coconaș din brațe?  
Ea să fie sănătoasă!  
Ea să-și facă voia bună,  
Cu coconu' dimpreună!

**Notă:** Înreg. Silvia și Dan  
Ravaru, 28 iulie 1978, la





Găujani-Boisoara, j. Vâlcea;  
Ediții: C. Mohanu, *Fântâna  
dorului...*, nr. 30, p. 40-41; o  
variantă: Gheorghe Nițulescu,  
Maria Nițulescu, *Colinde  
vlăscene*, Giurgiu, 2009, p. 59  
(Găujani, j. Giurgiu).

## 7. Dintr-a istor curți *Colind de gospodar*

R: *Doamne le'*

Dintr-aistor curți  
Ș-aistor domnițe  
Ce-au născut, crescut-u?  
Doi meri despletii  
De toamna-s ră'diți  
De vara-s crescuți.  
La tulpina lor-u  
Frumos hore-mi joacă  
Joacă și s-aruncă  
Tot feciori de domni

Și de doamna lor-u.  
Binișor mi-o poartă  
Cu zăbune [haine] bune  
Și cu mici papuci  
Aduși de la turci.  
Cu rochiți, cu zale,  
Lăsate pe șal'.  
La mulți ani cu bine  
Și cu sănătat'!

**Notă:** Întreg. Mariana Brăescu,  
18 februarie 1977, de la Ion  
Iordache, 73 ani, și Ioan Ioan zis  
Bulgaru, 70 ani, la Barcea, j.  
Galați; Ediții: Lucia Cireș,  
*Colinde din Moldova. Cercetare  
monografică*, Iași, 1984, nr. 139,  
p. 138-139.





## 8. Bună seara, gospodină

Bună seara, vrednică gospodină

R: *Oi, dă Doamne*

Pregătește-te  
pentru trei oaspeți.

Primul oaspete

– Soarele sfânt,

Al doilea oaspete

– Luna de pe cer,

Al treilea oaspete

– Ploița mărunță.

Oi, soarele spune:

nu-i nimeni ca mine!

Când răsar eu,

duminica dimineată,

Se bucură copii micuți

Copii micuți,

oamenii bătrâni!

Oi, luna spune:

nu-i nimeni ca mine!

Când răsar eu,

în noaptea întunecată,

În noaptea întunecată,  
mai la miezul nopții!

Oi, ploaia spune:

nu-i nimeni ca mine!

Oi, eu când cad de trei ori

în luna mai,

Se bucură secara, grâul,

Secara, grâul,

toate cerealele.

**Notă:** Înreg. Constanța Huiban  
și Ștefan Popa, iulie 1969, de la  
Eugenia Irimia, 49 ani, la Moara  
Nica-Moara, j. Suceava;  
Traducere din limba  
ucraineană, de Paul Torac -  
Brodina, j. Suceava.





## 9. Mândru-și cântă un cerb în codru

Mândru-și cânt' un cerb în codru  
Da' ce-și cântă de nu-i modru,  
Nime' n lume nu-l aude  
Num' o doamnă împărăteasă.  
De pocruțe de fereast'  
Doamna-n casă ș-o întrat-u,  
O, 'nălțate, o, 'mpărate,  
Mândru-și cânt' un cerb în codru.  
Și nălțatu' împărat-u  
Pușca-n umăr ș-o luat-u  
Și spre codru-o alergat-u.  
Dădu-n sus și dădu-n jos-u  
Dădu-n urma cerbului  
Aflără cerbul durmind-u  
Totu' făr' de rozmarin-u.  
'Ntinse pușca să-l-u 'mpuște.  
Oho, ho, nu mă 'mpușca-l-u  
Că eu nu-s cine zânești  
Eu-s Ionu Sântion-u,

M-o blăstămat tatăl meu  
Să hiu fiară de pădure.  
Nouă ani și nouă luni  
Și p-atâtea săptămâni.  
Acele prin mânilor-u  
La orașe trage-mi-oi-u  
De ce nici de suie-mi-oi-u  
Slujbe sfinte face-mi-oi-u  
Slujbe sfinte și miloasă  
Să fii gazdă vesel bun.

**Notă:** Înreg. Nicolae Bot și studenții, 12 august 1983, de la Maria Achim, 61 ani, la Hovrila-Șomcuta Mare, j. Maramureș; altă variantă: *Antologie de folclor din județul Maramureș*, vol. I, *Poezia*, red. resp. Ion Chiș Ster, Baia Mare, 1980, nr. 17, p. 62-63.





## 10. Dumnezeu cu Sfântul Petrea

Dumnezeu cu Sfântul Petrea

R: *Ziurel de ziură!*

Se luară și plecară,

Pe mijlocul satului

La casa bogatului.

Bună seara, om bogat,

Gata-i cina de cinat?

Gata, gata-i pentru noi

Nu pentru calici ca voi!

Se luară și plecară

Pe marginea satului

La casa săracului.

Bună seara, om sărac,

Gata-i cina de cinat?

Gata, gata-i puțintică,

Poftim, Doamne, și mănâncă!

Noi umblăm și colindăm

Dar farină nu strângem

Numai holercuță bem

Și plăcinte noi mâncăm.

Noi nu colindăm pe ceapă

Numai pe holercă fiartă.

Noi nu colindăm pe nuci

Numai pe pahare dulci.

**Notă:** Înreg. Lucia Berdan și Vasile Tătaru, 27 iulie 1969, de la Maria Rusu, 32 ani, la Berchișești, j. Suceava; alte variante: Vasile T. Doniga, *Folclor din Maramureș*, București, 1980, nr. 592, p. 212; Marinela Baba, *Veste-n țară ni s-o dat. Culegere de colinde din județul Alba*, Alba Iulia, 2012, p. 38, 223; Ermina Dobreanu, Gheorghe Țigău, *Floarea de fragă și șoimul. Alte flori alese din folclorul literar nemțean*, p. 150-151; Adriana Rujan, Costin Alexandrescu (coord.), *Colinde*







și obiceiuri de iarnă din Argeș-  
Muscel, p. 82.

### 11. Cal galbăn Colind de flăcău

Cam de sus și cam de jos,  
R: *Lerului, Doamne le'*  
Cam dinspre soare-răsar'  
Și nu-i soare răsărit-u,  
Ci-i Gheorghe flăcău, călar',  
Călare pe-un cal gălbui,  
Nu-i gălbui de felul lui,  
Ci-i împodobit cu flori,  
Tot cu flori de-a lui surori.  
Cu șaua bună turcească,  
Cu frâul de năsturași,  
Cu biciul cu străgălași.  
El la Galben că mergea,  
Crucea dreaptă că-ș făcea,  
Picioru-n scară-l punea,  
Pe Galben încăleca.

Și unde-l strânse și unde-l frâns',  
Și-unde cu biciu-l atinse,  
Galben sare și-mi răsar',  
Galben sare-n câmpi pârliti.  
Câmpi pârliti vor înverzi,  
Mari boieri cai vor priponi,  
Lui Gheorghe i-or mulțumi,  
Lui și părinților lui.  
El, de mulțumita lui  
Și de bodaprostea lui,  
El la Galben că mergea,  
Cruce dreaptă că făcea  
Picioru-n scară că-l punea,  
Pe Galben încăleca.  
Și unde-l strânse și unde-l frâns'  
Și-unde cu biciu-l atinse,  
Galben sare și-mi răsar',  
Galben sare-n văiuri seci,  
Văiuri seci vor izvorî,  
Mari boieri cai vor adăpa.  
Lui Gheorghe i-or mulțumi,





Lui și părinților lui.  
El, de mulțumita lui  
Și de bodaprostea lui.  
El la Galben că mergea,  
Crucea dreaptă că făcea  
Picioru-n scară-l punea  
Pe Galben încăleca.  
Și unde-l strânse și-l frâns'  
Și-unde cu biciul atinse,  
Galben sare și-mi răsar',  
Galben sare-n zid de piatră,  
Zid de piatră-n patru crap',  
Mari boieri curți vor pardosi.  
Lui Gheorghe i-or mulțumi,  
Lui părinților lui.  
El, de mulțumita lui  
Și de bodaprostea lui,  
El la Galben că mergea,  
Crucea dreaptă că făcea  
Picioru-n scară-l punea,  
Pe Galben încăleca.

Și-avem joi de-o sărbătoare'  
Scoatem Galben la plimbare,  
La plimbare, la vânzar'.  
Stau boieri și-l întrebau:  
Nu ți-e Galben de vânzar',  
De vânzare, de schimbare,  
Pentru unu să-ți dau doi,  
Să facem schimb amândoi?  
Nu mi-e Galben de vânzare,  
De vânzare, de schimbare',  
Nașul când m-a botezat  
Pe Galben mi l-a donat.  
Ce-oi goni, s-agonisesc,  
Ce-oi fugi să folosesc.  
Și tot Gheorghe-i voinicel-u  
Să-l ajung-o voie bună  
Tot cu fete dimpreună  
Ei să fie sănătoși,  
Crească mândri și frumoși!  
Bună vremea la fereastră  
La flăcău ca dumneavoastră,





Rămâi, gazdă, sănătoasă!

**Notă:** Înreg. Soare Popa și Dumitru Dragomir, august 1974, de la Gheorghe Dragomir, 65 ani, la Maluri, j. Vrancea; Ediții: Dumitru (Tantel) Dragomir, *Satul de pe hotar – Malurile*, 2015, în *Vulturul – Vrancea: Tradiții în actualitate*, coord. Ioana-Ruxandra Fruntelată, Focșani, 2018, p. 88.

## 12. La poartă la Ștefan Vodă *Colind de flăcău*

La poartă la Ștefan Vodă  
R: *Lerul-ai, mărul-ai!*  
Toți flăcăii stau de vorbă.  
Dară grăjdar cine este?  
Ionică cel frumos.  
Dimineța când se scoală  
Bine pe ochi el se spală.

Bagă mâna-n buzunar  
Scoate cheia grajdului.  
Grajd de piatră descuiară  
Și scoate pe murgu-afară,  
Înșeuat și-mpăturat  
Cum e bun de-ncălecat.  
Și-a plecat la vânatoare  
Să vâneze căprioare.  
Căprioare n-a vânat  
Și el singur s-a-mpușcat  
Pentru o fată de împărat.  
Busuioc verde pe masă  
Rămâi gazdă sănătoasă!

**Notă:** Înreg. Mariana Brăescu, 4 ianuarie 1977, de la Tudor Niță, 15 ani, la Barcea, j. Galați; variantă: I. Oprișan, *Folclor din Moldova-de-Jos*, în *Folclor din Moldova*, II, București, 1969, p. 21 (Negriștea, j. Vrancea).





### 13. Prin cel cer

#### *Colind de fată*

Prin cel cer, prin celu-ce'

R:*Hoi ler, Doamne le'*

Prin cel verde vișinel

Legănat de-un taftur

[chingă] verde,

Dar în leagăn cine-mi șade?

Tot Ileana-i fată mare

Și nu-mi șade cum se șade,

Ci-mi coase și-mi

chindosește [împodobește]

De-un guler și de-o batist',

Gulerul i-al tată-său

Batista i-a Voinea ei

Și nu-mi vine ca să stea

Ci-mi vine ca să mi-o ia.

Să mi-o ia dintr-aste curți

Să mi-o ducă întra-alte curți,

Alte curți, la alți părinți,

Nu mi-o ia roabă să-i fie,

Ci mi-o ia Doamnă să-i fie,

Doamna lui și-a curților

Chelărița banilor,

Stăpâna ciobanilor,

Cumnățița fraților,

Lelița băieților.

S-o ajung-o voie bună

Cu Gheorghită dimpreună,

Buna vreme la fereastră,

Rămâi, gazdă sănătoasă!

**Notă:** Înreg. Soare Popa și Dumitru Dragomir, august 1974, de la Gheorghe Dragomir, 65 ani, la Maluri, j. Vrancea; Ediții: Dumitru (Tantel) Dragomir, *Satul de pe hotar – Malurile*, 2015, în *Vultur – Vrancea: Tradiții în actualitate*, p. 87; alte variante: „*La fântâna lină*”. *Colinde străvechi din câmpia soarelui*, ed. Augustin





Mocanu, Cristian Obrejan,  
Slobozia, 2009, p. 93, 94 ș.a.  
(Crunți, Ciocchina, j. Ialomița).

#### 14. Scris-a Domnul

Scris-a Domnul ce-a mai scris

R: *Le' Doamne, Domnul,  
Doamne!*

Scris-a mese și scaun',  
Și ciubăr [vas] cu botezu'  
Și păharu' cu miru'.

Când sfinții să vesăleau  
Mare veste le vinea  
Printr-o neagră rândunea,  
C-a ieșit Iuda din Rai.  
Dar din Rai ce și-a furat:  
Ciubăru' cu botezu'  
Și păharu' cu miru'.  
Dumnezeu în grai graie:  
Carele sfinți v-ați d-aflare  
Ca să mergeți spre Iuda?

Sfint Ilie-n grai graie:  
Gata-s, Doamne, și m-oi duce  
Dă-mi, Doamne, ce-oi cere eu,  
Dă-mi tunu' și fulgeru'!  
Dumnezeu în grai graie:  
Sfint Ilie, fătul meu,  
Când-îi megre spre Iuda  
Tună rar și fulgeră des,  
Spre Iuda să-l prăpădești!

**Notă:** Înreg. Vasile Adăscăliței  
și Újváry Zoltán, 21 noiembrie  
1969, de la Ioan Ruja, învățător,  
la Méhkerék/Micherechi -  
Békés, Ungaria; variante: Alexiu  
Viciu, *Colinde din Ardeal. Datini  
de Crăciun și credințe populare*,  
București, 1914, p. 87-90.





## 15. La vârfuri la nouă meri *Colind de bătrâni*

La vârfuri la nouă meri  
R: *Hoileranda lerui, 'n Doamne le'*  
Arde-ș nouă lumânări.  
Sus îmi ard și jos îmi chică,  
Chică [cad] nouă chicături  
La pământ de iarbă verde  
Pârâu de vin, pârâu de mir,  
Al treilea de lapte dulce.  
La pârâu cine se scald'?  
Scadă-s-ar Crăciun bătrân-u  
Se scâlă, se iordănește,  
Cu vin alb se limpezește  
Cu mir bun se miruiește,  
Într-un veșmânt se primenește  
Și veșmântu-i mohorât  
Larg-îi, lung pân-la pământ-u.  
Da-n pârâu cine se scald'?  
Scadă-s-ar Sfântul Ion-u  
Se scâlă, se iordăneșt',

Cu vin alb se limpezește,  
Cu mir bun se miruiește,  
Într-un veșmânt se primenește  
Și veșmântu-i mohorât  
Larg-îi, lung pân-la pământ-u.  
Da-n pârâu cine se scald'?  
Scâlă-s-ar sfinții de-a rând-u  
Se scâlă, se iordănește,  
Cu vin alb se limpezește,  
Cu mir bun se miruiește  
Într-un veșmânt se primenește  
Larg-îi, lung pân-la pământ.  
Da-n pârâu cine se scald'?  
Scadă-s-ar de-acest d'om bun-u.  
D'om bun, cui te-ai potrivit  
Sau mia sau lui Crăciun-u  
Sau lui Ion Sfânt Ion?  
Da' eu nu m-am potrivit-u  
C-am fost tânăr și-am putut  
Fapt-am toate pe pământ-u  
Fapt-am casă lângă drum-u.





Ferice de-acest d'om bun-u  
Cu casa de lângă drum.  
Întinsei masa peste drum-u  
Adăpat-am peste toți  
Ospătat-am flămângeii  
Cu puțuri de la câmpii  
Să-mi aud-u mulțumiri  
Și mai multe bodaproste.  
Podurele la tini grele  
De trec negustori pe ele,  
Negustori cu mărfuri grele  
Mai la podu' carului  
Sânt căciuli brumării  
Ce se vând la cazaclii  
[negustori cazaci]

La o sută și cinci lei.  
Noi țărani cu bună seara.

**Notă:** Înreg. Ioana Dragomir,  
13 august 1974, de la Iancu  
Ion Radu, 34 ani, la Ivești, j.  
Vaslui; Ediții: Lucia Cireș,  
*Colinde din Moldova*, nr. 167,  
p. 170-172; Fonoteca de  
folclor „George Ilașcu”. *Joc și  
cântec popular vasluian*, ed.  
Lucian-Valeriu Lefter, Iași,  
2020, nr. 157, p. 28-29.





## CD-ROM 6

### 1. Ia sculați, sculați *Colind de gospodari*

Ia sculați, sculați, sculați,  
Căci nu-i timpul de dormit  
Și-i timpul de veselit.  
Căci vă vin colindători  
Noaptea pe la cântători  
Și nu vă vin cu nici un rău.  
Vi-l aduc pe Dumnezeu  
Mititel și-nfășățul  
Fașă de dalbă de mătășă  
Cu scufia de bumbac  
Bătută cu diamant,  
Diamant de-un Țarigrad  
De-o cuprinde-o lumea toată.  
La tulpina mărilor  
Este-un pat mare rotat.  
Dar pe pat ce-i așternut?  
Frunze de fag, frunze de nuc,

Busuioc bătut pe masă,  
Rămâi casă sănătoasă!  
Busuioc bătut în loc,  
Rămâi casă cu noroc!  
La anul și la mulți ani!

**Notă:** Înreg. Cornel Ninu, Luana  
Ilie și Ioan Dămoc, 7 august  
1968, de la Frăsina Isachie, 60  
ani, la Bârjoveni, j. Neamț.

### 2. După dealul cel mai mare

După dealul cel mai mare,  
R: *Velerim și veler, Doamne*  
Răsărit-ai mândru' soare,  
Mândru' soare nu era,  
Ci era o mănăstire,  
Cu pereții de alămăie  
Cu porțița de tămâie.







Dar într-însa cine sta?  
Sfânta Maică Precista.  
Busuioc verde pe masă  
Rămâi gazdă sănătoasă.

**Notă:** Înreg. Ioana Dragomir, 16 august 1974, de la Veronica Dragomir, 12 ani, la Ivești, j. Vaslui; variante: Grigore G. Tocilescu – Christea N. Țapu, *Materialuri folcloristice*, III, ed. Iordan Datcu, București, 1981, p. 19 (Perieni, j. Vaslui); Marinela Baba, *Veste-n țară ni s-o dat. Culegere de colinde din județul Alba*, p. 46. Laitmotiv al romanului *Velerim și Veler Doamne*, de Victor Ion Popa, București, 1933.

### 3. La munți ninge, plouă Colind de fată și flăcău

R:Leroi ler  
La munți ninge, plouă,  
La șes, cade rouă.  
Roua de la șes  
Faptul ce se face  
De-a lac iezărel-oi  
La mijloc de loc-oi.  
Născut-am, crescut-am,  
Doi meri de-nfloriți-oi  
Bine-mi sunt rodiți.  
Sus la vârf de meri-oi  
'N leagăn cine-mi șade,  
Ileana-i frumoasă  
Binișor mi-ș coasă  
Câte-un măr mi-ș rupe  
Și sus l-azvârle.  
'N palme sprijinește  
Și se fericește  
Fericean de ea.  
Ceasul ce-au născut-oi  
De taică, de maică,





De domnul frumos.  
Binișor mi-o poart-oi  
Cu rochiți, cu  
zdrămțuri [podoabe?],  
Pe piept revărsat'.  
Jos la rădăcin-oi  
La vârf de tulpin-oi,  
Frumos danț mi-ș tragi.  
Danțul cine-l trage  
Ionel voinicu'  
Cu paloș în mân'.  
Paloș răsuțește-oi  
Și-n sus l-azvârlește  
'N palme sprijinește.  
Și se ferețește  
Ferician de el-u  
Ceasul ce-a născut.  
Norocean de-avut-oi  
De taică, de maică,  
De domnul frumos.  
Binișor mi-l poart-oi

Cu cămași de in-oi  
Guler, ba și-un hir.  
Cu brâu, cu cuțite,  
Cuțite cu bolduri [vârfuri ascuțite]  
Lăsate pe șolduri.  
Ionel frumos-oi  
Fie sănătos-oi  
Cu frați, cu părinți.

**Notă:** Înreg. Vasile Adăscăliței,  
19 decembrie 1973, de la Ghiță  
Bogatu, 50 ani, și Neculiță  
Tănase, 53 ani, la Berezeni, j.  
Vaslui; Ediții: Lucia Ciresș,  
*Colinde din Moldova*, nr. 141, p.  
141-142.

**4. Trei cucuși negri au cântat**  
Trei cucuși negri au cântat-u  
R: *Asta-i seara, seara lui Crăciun*  
Trei voinici s-au deșteptat-u  
Haideți, voinici, la vânat-u,





Să vânam un cerbușor-u,  
 Să-l avem de sărbători-u!  
 Și-au umblat cât au umblat  
 Dar nimica n-au vânat-u.  
 Iar când seara, la plecare,  
 Le-a ieșit un cerb în cale:  
 Adă arcu' să-l săget-u!  
 Nu mă săgeta pe mine,  
 Că și eu sânt om ca tine!  
 Măicuța m-a blestemat-u  
 Să fiu fiară de pădure  
 Nouă ani și nouă zile,  
 Să zidesc o mănăstire  
 Cu nouă uși, nouă altare,  
 Nouă răsărit de soare!

**Notă:** Înreg. Vasile Adăscăliței,  
 Rodica Șuiu și Lucia Berdan,  
 iulie 1969, de la Mircea  
 Vatamaniuc, 50 ani, la Mitocu  
 Dragomirnei, j. Suceava; Ediții:

V.Adăscăliței, *Folclor din  
 împrejurimile Sucevei*, Suceava,  
 1972, p.171.

### 5.Cată-n sus și cată-n gios *Colind de flăcău*

Cată-n sus și cată-n gios,  
 Cată-n spre soari răsare!  
 R:*Lerui, Doamne le'*  
 Nu știu, soare răsărea  
 Sau îi Ionel gătit  
 Cu conțișul mohorât,  
 Cu luleaua vișinea,  
 Rupse țatei inima!  
 Căci el umblă să se-nsoare,  
 Nouă ani pe nouă cai  
 Și pe toți îi obosa,  
 Potrivnică nu-ș găsa,  
 Frumușă, ca el, așa!  
 Merge la lină fântână,  
 Găsi tânără copilă.





Se făcu a cere apă,  
Să îi dea lui din găleată  
Și lui murgu' din năstrapă.  
Cum cerură nu făcură.  
Dete lui din năstrapă [cupă]  
Și lui murgu' din găleată.  
Ah! Tu mi-ai fost potrivnica,  
Sus pe cal o alina [anina].  
Prinde calu' de-un năluc,  
Fuge-o zi și fuge două;  
Fuge, mări, păr-în nouă.  
Ah! Futu-ți legea, murguleț,  
Eu te-am ales de-un cal bun,  
Iar tu n-ai la ce fi bun!  
Bine vorba nu sfârșea,  
Fata-ndată că-i spunea:  
Nu-i vina calului tău  
Și-i vina codiței mele  
Că-i bătută de rubele,  
De rubele mari și mici  
De câte-o rublă și cinci.

Bine vorba nu sfârșea,  
La ogradă mi-ajungea  
Și-n păun [pățul] mi-o arunca.  
Bine-n păun n-o arunca,  
Sfântul Soare mersu-s-a.  
- Bună ziua, Sânt Ioane,  
N-ai văzut, tu, sora mea?  
- Cată, soare, un'i-ți pare  
Numa-n păun să nu cați!  
Mi-i pierde vo păuniță  
Nu te-i plăti c-o mlădiță;  
Mi-i pierdi vun păunaș  
Nu te-i plăti cu totu'.  
Busuioc verde pe masă  
Rămâi, gazdă, sănătoasă!

**Notă:** Înreg. Ion H. Ciubotaru,  
decembrie 1967, de la  
Eufrosina Grigore, 69 ani, la  
Pogonești, j. Vaslui; Ediții: Lucia  
Cireș, *Colinde din Moldova*, nr.





121, p. 116-118; Vasile  
Adăscăliței, *Soare soare,  
frățioare! Restituiri etnografice*,  
ed. Lucian-Valeriu Lefter, Iași,  
2014, p. 250-252.

#### **6. Noi umblăm și colindăm**

Noi umblăm și colindăm  
Viață bună s-aducem.  
S-a născut Mântuitoriu  
Ca să mântuie poporu'.  
Sfânta maică a lui Iisus  
Rătăcește-n jos și-n sus.  
Sfânta maică a pornit  
Cu păr galben despletit.  
Prin drum ea se plimba  
Vreun locaș de n-ar afla,  
Se plimba-n sus și-n jos  
Că bătea vânt friguros,  
Gazdă bună să găsească  
Pe Iisus Hristos să nască.

Pe-o cărare merge-acum  
Chiar în curtea lui Crăciun.  
Ce mai faci, Crăciun prea bun,  
În grele munci mă răpun,  
Lasă-mă-n palatul tău  
Ca să nasc pe Dumnezeu!  
Iar Crăciun îi răspundea:  
Palatul nu ți-l pot da  
Căci aștept colindatori  
Ca să-mi cânte până-n zori.  
Și te scoli, te duci în pace,  
N-ai să poți să naști în pace,  
Du-te-n grajdul cailor  
Ori în ieslea boilor.  
S-a luat maica și s-a dus  
Tot pe Betleem în sus,  
Prin albia unui râu  
Prin fânețe pân' la brâu.  
La un plop cu frunza deasă  
Pe pământul gol se lasă,  
Plopul frunza-și clătina





Maica pace nu avea.  
Tulburată, maica sfântă  
Și din grai astfel cuvântă:  
Plopile nefolosit  
Fiți-ar neamul afurisit,  
Și de Domnul și de mine,  
Și de Fiul care vine.  
S-a luat maica și s-a dus  
Tot pe Betleem în sus  
Prin livezi înrăurate  
Pe supt păduri cu crengi plecate.  
La un grajd de cai sosește  
Jos acolo poposește  
Caii văd, fac ropot mare,  
Maica sfântă odihnă n-are.  
Tulburată maica sfântă  
Și din grai astfel cuvântă:  
Fiți-ar cailor să fiți  
Și de mine afurisiți  
Și de Domnul și de mine  
Și de Fiul care vine.

S-a luat maica și s-a dus  
Tot pe Betleem în sus  
La un grajd de boi sosește  
Jos acolo poposește.  
Boii blânzi la ea priveau  
Și suflând o încălzeau.  
Odihnită-i maica sfântă  
Și din grai astfel cuvântă:  
Bourenilor iubiți,  
Binecuvântați să fiți  
Și de Domnul și de mine  
Și de Fiul care vine.  
Voi la mers s-aveți pas lin,  
Să mâncați așa deplin  
Voi un ceas să mi-l mâncați  
Ș-apoi să vă săturați.  
Pe la cântători, târziu,  
Preasfințita naște un fiu,  
Și cum naște maica sfântă  
Îngerii din cer și cântă.  
Ieslea cu fân pe jos





Se preface-n rai frumos  
Iar grajdul cel câmpenesc  
În palat împaratesc.  
Maica, trandafir la față,  
Sărutându-și pruncu-n brață  
Înfășa și-l alina  
Și din grai îi cuvînta:  
Să trăiești, Sfinția Ta,  
Ca să mântuiești lumea!

**Notă:** Înreg. Vasile Adăscăliței,  
21 august 1970, de la Silvia  
Halip, 16 ani, la Brăești, j.  
Suceava; alte variante: Marinela  
Baba, *Veste-n țară ni s-o dat.*  
*Culegere de colinde din județul*  
*Alba*, p. 22-23, 67-68 ș.a.;  
Ermina Dobreanu, Gheorghe  
Țigău, *Floarea de fragă și*  
*șoimul. Alte flori alese din*  
*folclorul literar nemțean*, p.  
157-158; Adriana Rujan, Costin

Alexandrescu (coord.), *Colinde*  
*și obiceiri de iarnă din Argeș-*  
*Muscel*, p. 95-96.

### **7. Ostroavele Mării Negre** ***Colind de față și băiat***

Ostroavele Mării Negre  
Printre ostroave de jugani  
*R: Hoi lerui ler, Doamne, le'*  
Pască ș-așa Negru nebun  
El cu comița-nvicșorat-oi  
Cu codița-n bici făcu'  
Strigă Ileana-n gura mare:  
Cine-n lume nu se d-afl',  
Stați d-aflați adevărat  
Căci pe Negru l-a-nvățat  
Făr' de-un frâu, făr' de-un căpăstru,  
Făr' de-un leac de bici-n mân'.  
Nimeni-n lume nu se d-afl'  
Făr' de Ionel voinicu'  
El în lume s-a de-afla





S-a de-aflat adevărat  
Căci pe Negru l-a-nvățat-u  
Făr' de-un frâu, făr' de-un căpăstru,  
Făr' de-un leac de bici în mân'  
El dimineața s-a sculat-u  
Grajd de piatră a descuiat  
Și pe murgu l-a luat  
Înșauat și-ntafturat-u  
Cu nebun de-ncăleca  
Și spre mări c-o apucat  
Sări-n mare ca ș-o floare  
Ș-o-nnotat cât a-nnotat  
Ieși-n matca și un brad  
Sulița-n pământ o-nfipse  
Și pe murgu-l priponi  
El la horă căci mersă  
Și-n horă se prinsără  
Lângă sora soarelui  
Și-a jucat cât a jucat  
Zi de vară până-n seară  
El din horă se lăsă

Și la murgu' mersără  
Și din gură cuvântără  
Hai, murgule, de-adăpă  
De-adăpă și de mîncă  
Cum stau și eu ne-nsuratu  
Taica, maica ne-a-nsura  
Că el are livezi verzi,  
Livezi verzi cu văi adânci,  
Cu văi adânci, cu ape reci  
Apa-i bea de unde-i vrea  
Ș-ai paște unde-i cunoaște  
Și te-ai face lat în spete,  
Lat în spete, creț în coamă  
Creț în coamă, val în coadă,  
Dar Ionel îi Făt Frumos  
El să fie sănătos.

**Notă:** Înreg. Vasile Adăscăliței,  
19 decembrie 1973, de la Ghiță  
Bogatu, 50 ani, și Neculiță  
Tănase, 53 ani, la Berezeni, j.







Vaslui; această variantă contopește și *Dinți mari*, cf. Lucia Cireș, *Colinde din Moldova*, nr. 120, p. 115-116, și nr. 238, p. 254-255; alte variante: „*La fântâna lină*”. *Colinde străvechi din câmpia soarelui*, p. 123, 124 ș.a. (j. Ialomița); *Sus în slava cerului*, II, *Colinde din satul Oltina, județul Constanța*, ed. Gheorghe C. Mihalcea, Constanța, 2001, p. 11-15; Gheorghe Nițulescu, Maria Nițulescu, *Colinde vlăscene*, p. 109 (j. Giurgiu).

**8. Peste cel deal cu verdeață**  
Peste cel deal cu verdeață  
R: *Leru-i ler, vântuț vară!*  
Este-o masă de mătăasă.  
Da' la masă cine șăde,  
Șede Maica Domnului

Coase guler Fiului.  
Nu știu coasă, ori descoasă,  
Dar din lacrimi știu că varsă.  
Mere Fiu' ziua-ntreagă  
Ce suspini, măicuță dragă?  
Da' eu cum n-oi suspina  
Că văzui puntea Raiului.  
Nime-n lume nu o trece  
Numai trei fete fecioare  
Ș-acelea trei sânt fecioare  
Iară dracu'-i vârf de spin  
Că și-o pierdut un creștin.  
Da' la toți ne pare bine  
Că n-are dracu' pă nime'.

**Notă:** Înreg. Nicolae Bot și studenții, 11 august 1983, de la Maria Achim, 61 ani, la Hovrila-Șomcuta Mare, j. Maramureș.





### **9.La tulpină la doi meri Colind de tineri gospodari**

La tulpină la doi meri,  
R: *Oi lerului mărunli*  
Este de-un dalb pat încheiat  
Cu dalbe stinghii de brad  
Cu picioarele de fag  
Iară în pat ce-i aşternut?  
Covor verde mohorât;  
La perete izmă verde,  
La picioare izmă-n floare.  
Mai la capu' patului  
Pernişoare, pufoşoare.  
Dar în pat cine-i culcat?  
Cest domn bun, jupănu' Gheorghe  
Cu-a lui dalbă jupâneasă.  
Şi cu ce sânt înveliţi?  
Velincioară pestricioară.  
Ei dormiră ce-mi dormiră,  
Doamna din somn s-a deşteptat,  
Pe ochi negri s-a spălat,

Pe fereastră s-a uitat  
Şi din gură a cuvântat:  
Scoală-te, doamne, fii dormit,  
Fii dormit, fii odihnit,  
Căci afară-a viforât.  
Domnul din somn s-a deşteptat,  
Pe fereastră s-a uitat  
Şi din gură a cuvântat:  
Făi nevastă, minte proastă,  
Nici n-a nins, n-a viforât,  
Flori de măr s-au scuturat  
Peste noi, peste-amândoi,  
Peste-ai noştri coconaşi.  
Bună vreme la fereast'  
La tineri ca dumneavoaşt',  
Rămâi, gazdă, sănătoasă!

**Notă:** Înreg. Soare Popa şi  
Dumitru Dragomir, august  
1974, de la Gheorghe Dragomir,  
65 ani, la Maluri, j. Vrancea;





Ediții: Dumitru (Tantel) Dragomir, *Satul de pe hotar – Malurile*, 2015, în *Vulturul – Vrancea: Tradiții în actualitate*, p. 89; alte variante: „*La fântâna lină*”. *Colinde străvechi din câmpia soarelui*, p. 156 ș.a. (j. Ialomița); Gheorghe Nițulescu, Maria Nițulescu, *Colinde vlăscene*, p. 114 (j. Giurgiu); Ion Stroe, Steluța Stroe, *Sus în cercănel de lună. Folclor literar din Vlădești-Muscel*, Pitești, 2002, p. 21-22.

## 10. Sfânta Maica lui Iisus

Sfânta Maica lui Iisus  
Rătăcește-n jos și-n sus,  
Pe un plai scaldat în soare  
Prin finețe numa' floare.  
Cată loc și-și odihnească  
Și pe Fiul Sfânt să-L nască.

La un grajd de boi sosește  
Jos în iesle poposește,  
Ieslea cea cu fân pe jos  
Să prefacă-un rai frumos.  
Maica, trândăfir la față,  
Cuprinzându-și pruncu-n brață  
Îl dezmiardă și-l alină.  
Și de-acum pâ'n' în vecie,  
Anii, Doamne, slavă ție!

**Notă:** Înreg. Dan Ravaru, Silvia Ravaru și Nela Hohol, 9 iulie 1977, de la Ileana Hasna, 44 ani la Straja, j. Suceava.

## 11. Icea, Doamne, cestor curți *Colind de bătrâni*

Icea, Doamne, cestor curți  
R: *Hoileranda lerului,*  
*Doamne le'*  
Cestor curți, cestor domnii,





Cestor dalbe veselii,  
Ce mi-a stat de mi-a crescut?  
Nouă meri dintr-o tulpină,  
Ca nouă frați dintr-o mumă.  
De tulpină-s depărtați,  
De vârfuri s-amestecați.  
La vârfuri, la nouă meri,  
Arde nouă lumânări.  
Sus îmi arde, jos îmi pică.  
Picătura, ce-a picat,  
Rug de mir că s-a făcut-u  
Rug de mir și-al doilea vin  
Și-al treilea apă rece.  
Dar în rece cin' se scald'?  
Scaldă-se bunu' Dumnezeu  
Se scâlă, se iordănea,  
Cu bun mir de miruia-ră  
Veșmânt alb se primenea,  
Crucea dreaptă că-și făcea-ră  
Și la masă că trecea  
Mai de-a rând cu Dumnezeu.

Dar în rece cin' se scald'?  
Scaldă-se și Sfânt Ionu  
Se scâlă, se iordănea,  
Cu bun mir se miruia-ră  
Veșmânt alb se primenea,  
Crucea dreaptă că-și făcea-ră  
Și la masă că-ș trecea.  
Dar în rece cin' se scaldă?  
Scaldă-se toți sfinții de-a rând'.  
Se scâlă, se iordănea-ră,  
Cu bun mir se miruia  
Veșmânt alb se primenea-ră  
Crucea dreaptă că-și făcea  
Și la masă că trecea-ră.  
Dar în rece cin' se scald'?  
Scaldă-se și Moș Crăciunu.  
Se scâlă, se iordănea,  
Cu bun mir se miruia-ră  
Veșmânt alb se primenea  
Crucea dreaptă că-și făcea-ră  
Și la masă că-ș trecea.





Dar în rece cin' se scaldă?  
Scaldă-se bătrănu' Gheorghe.  
Se scâlde, se iordănea-ră,  
Cu bun mir se miruia  
Veșmânt alb se primenea-ră  
Crucea dreaptă că-și făcea  
Și la masă că-ș trecea-ră  
Mai de-a rând cu Dumnezeu.  
Fost-ai tânăr și ai putut-u  
Ți-a dat mâna și-ai făcut:  
Pus-ai masa lângă drum-u,  
Ospătat-ai flămâncioși.  
Pe câți domni ai ospătat-u  
Auzit-ai mulțumiri,  
Dar mai multe bodaproști,  
Mulțumite-mbobocite,  
Bodaprostele-nflorite.  
Fost-ai tânăr și-ai putut,  
Ți-a dat mâna și-ai făcut-u:  
Pus-ai casa lângă drum  
Încălzit-ai friguroșii.

Pe câți domni ai încălzit  
Auzit-ai mulțumite,  
Dar mai multe bodaprost',  
Mulțumite-mbobocite,  
Bodaprostele-nflorit'.  
Fost-ai tânăr și-ai putut-u  
Ți-a dat mâna și-ai făcut:  
Puțurile la văi grele  
Adăpat-ai secetoși.  
Pe câți domni ai adăpat-u  
Auzit-ai mulțumiri.  
Dar mai multe bodaproști,  
Mulțumite-mbobocit',  
Bodaprostele-nflorite.  
Fost-ai tânăr și-ai putut  
Ți-a dat mâna și-ai făcut-u:  
Pus-ai cruce la răspântii  
Îndreptat-ai rătăciții.  
Pe câți domni ai îndreptat  
Auzit-ai mulțumite,  
Dar mai multe bodaprost',





Mulțumite-mbobocite,  
 Bodaprostele-nflorit'.  
 Fost-ai tânăr și-ai putut-u  
 Ți-a dat mâna și-ai făcut:  
 Podurele la văi grele  
 Să treacă lumea pe ele,  
 Să treacă și bun și rău  
 Să treacă și Dumnezeu.  
 Tu, om bun, dac-ai putut-u  
 Ți-a dat mâna și-ai făcut  
 Toate-acestea pe pământ-u,  
 Mergi în rai nejudecat,  
 Bei paharul ne-ntinat-u  
 Neurat și ne-ntinat.  
 Bună vreme la fereastră  
 La bătrâni ca dumneavoast'!

**Notă:** Înreg. Soare Popa și  
 Dumitru Dragomir, august  
 1974, de la Gheorghe Dragomir,  
 65 ani, la Maluri, j. Vrancea;

Ediții: Dumitru (Tantel)  
 Dragomir, *Satul de pe hotar –  
 Malurile*, 2015, în *Vulturul –  
 Vrancea: Tradiții în actualitate*,  
 p. 89-90; alte variante: „*La  
 fântâna lină*”. Colinde străvechi  
 din câmpia soarelui, p. 175-177  
 ș.a (j. Ialomița); Gheorghe  
 Țigău, *La fântână, la izvor*.  
*Folclor literar nemțean vechi*,  
 Piatra Neamț, 2008, p. 21-22;  
 Gheorghe Nițulescu, Maria  
 Nițulescu, *Colinde vlăscene*, p.  
 100 (j. Giurgiu); Adriana Rujan,  
 Costin Alexandrescu (coord.),  
*Colinde și obiceiuri de iarnă din  
 Argeș-Muscel*, p. 80.

## 12. Paște oaia-n cotitură

Paște oaia-n cotitură

R: *Hop și-așe!*

Vine lupu mielul-i fură





Rămâne oia singură.  
Nu hi oiaie supărată  
Că ț-om face lâna roată  
Și ț-om mânca carnea toată  
C-or veni și stăpânii tăi  
Vie, mama, hăi,  
Că mie nu mi-i de ei  
Cum nu-i lupului de miei.

**Notă:** Înreg. Nicolae Bot și studenții, 11 august 1983, de la Maria Achim, 61 ani, la Hovrila-Somcuta Mare, j. Maramureș.

### 13. Ia sculați, sculați (II)

Ia sculați, sculați,  
Și pe noi ne ascultați,  
Că vă vin colindători  
Că nu-i vreme de culcare  
Și e vreme de-ascultare,  
Nu vă vin cu niciun rău

Vi-l aduc pe Dumnezeu  
Mititel și-nfășătel.  
Fașa-i dalbă de mătasă  
Cu velința de otavă  
Bătută la diamant-u.  
A cui curțile-s aiestea  
Așa 'nante minunate  
Parcă sunt din cer lăsate?  
La mijlocul curților  
Este-un pat mândru-ncheiat-u  
Da' pe pat ce-i așternut-u?  
Covor mândru mohorât-u  
Cu țurțuri de argint-u  
Lăsat pân' în pământ-u.  
Da' pe pat-u cine doarme?  
Doarme domnu' și cocoana  
Și cu dragii copilași.  
Tot anul să vă fie,  
Cu dar și cu bucurie!





**Notă:** Întreg. Vasile Adăscăliței ș.a., 17 iulie 1969, de la Lorică Lupu, 19 ani, Adriana Tănase, 19 ani, Maria Nastase, 18 ani ș.a., la Pădureni, Berești-Bistrița, j. Bacău.

#### 14. M-o mânat mama la capre

*R: Mălin, măr în flori*

C-o cojiță de mălaiu

Mă scăpăi și o mâncaiu.

*[Pusei bota căpătâi*

*Și mă scăpai și adormii.*

*Mă sculai ca somnoros,*

*Mă uitai în sus și-n jos*

*Și dădui că capre nu-s.*

*Mă luai pe vale-n jos]*

Mă-ntâlnii cu un lupuțu:

N-ai văzut caprile mele?

Plină mi-i burta de ele!

Pe costiță stă ciontiță,

*[Pe răzoare tot picioare  
Și pe văi tot bârdâgâi].*

**Notă:** Întreg. Nicolae Bot și studenții, 16 august 1983, de la Iuliana Săbăduș, la Buciumi, j. Maramureș; Ediții: *Antologie de folclor din județul Maramureș*, vol. I, p. 102.

#### 15. Ziorile

*R: Voi, ziori de ziuă!*

Nu vă revărsați

C-am tot colindat.

Și noi n-am somnat

Ș-am tot colindat.

Tot din casă-n casă

Tot din masă-n masă,

Că noi n-am auzit

Cocoșei cântând

Toaca-n cer bătând







Nu vă revărsați.  
Într-o vale adâncă  
Doi vulturi se mușcă,  
Dar pe ce se mușcă  
Pe-o cunună sfântă  
Nu vă revărsați.  
Noi să ne-afirăm  
Cununa s-o luăm  
La fete s-o dăm  
Nu vă revărsați.  
Într-un vârful de deal  
Doi corbi se mușcă,  
Dar pe ce se mușcă  
Pe un fulg de aur  
Nu vă revărsați.  
Noi să ne-afirăm  
Fulgul să li-l luăm

La ficior să-l dăm.

**Notă:** Înreg. Silvia și Dan Răvaru, 28 iulie 1978, la Găujani-Boișoara, j. Vâlcea; Ediții: C. Mohanu, *Fântâna dorului. Poezii populare din Țara Loviștei*, nr. 111, p. 148; alte variante: Marinela Baba, *Veste-n țară ni s-o dat. Culegere de colinde din județul Alba*, p. 71; Gheorghe Nițulescu, Maria Nițulescu, *Colinde vlăscene*, p. 57 (j. Giurgiu); Adriana Rujan, Costin Alexandrescu (coord.), *Colinde și obiceiuri de iarnă din Argeș-Muscel*, p. 237 ș.a.





## CD-ROM 5

<b>Nr.</b>	<b>Titlul melodiei Nr. piesă</b>	<b>Localitate/județ</b>	<b>Anul culegerii</b>	<b>Durata</b>
1	<i>Ia sculați boieri din somm</i> 105	Cetățuia(Puiești)- Vaslui	1977	3'50"
2	<i>De-adormit-ați mari boierii</i> Bd. 250	Boișoara-Vâlcea	1978	3'14"
3	<i>Noi umblăm să colindăm</i> 58	Dimăcheni-Botoșani	1968	2'06"
4	<i>Hai colinda</i> 93	Dumești-Vaslui	1970	2'46"
5	<i>Cuconași, sculați cuconi</i> 108	Remezeu(Vicovu de Jos)-Suceava	1970	3'13"
6	<i>Fiți domni buni acestor case</i> Bd. 251	Găujani(Boișoara)- Vâlcea	1979	3'56"
7	<i>Dintr-aistor curți</i> 45	Barcea-Galați	1977	2'31"





8	<i>Bună seara, gospodină</i> (lb. ucr.) Bd. 127	Moara Nica (Moara)- Suceava	1969	4'49"
9	<i>Mândru-și cânt-un cerb</i> <i>în codru</i> Bd. 306	Hovrila(Șomcuta Mare)-Maramureș	1983	3'24"
10	<i>Dumnezeu cu Sfântul</i> <i>Petrea</i> 221	Berchișești-Suceava	1969	5'18"
11	<i>Cal galben</i> 3	Maluri(Vultur)- Vrancea	1974	7'39"
12	<i>La poartă la Ștefan</i> <i>Vodă</i> 14	Barcea-Galați	1977	1'37"
13	<i>Prin cel cer</i> 20	Maluri(Vultur)- Vrancea	1974	2'50"
14	<i>Scris-a Domnul</i> Bd. 75	Méhkerék/Micherechi - Békés, Ungaria	1969	2'46"
15	<i>La vârfuri la nouă meri</i> 68	Ivești-Vaslui	1974	6'43"





## CD-ROM 6

<b>Nr.</b>	<b>Titlul melodiei Nr. piesă</b>	<b>Localitate, județ</b>	<b>Anul culegerii</b>	<b>Durata</b>
1	<i>Îa sculați, sculați</i> 117	Bârjoveni-Neamț	1968	1'57"
2	<i>După dealul cel mai mare</i> Bd. 181	Ivești-Vaslui	1974	1'52"
3	<i>La munți ninge, plouă</i> 44	Berezeni-Vaslui	1973	3'50"
4	<i>Trei cucoși negri au cântat</i> 47	Mitocu Dragomirnei- Suceava	1969	5'00"
5	<i>Cată-n jos și cătă-n sus</i> 6	Pogonești-Vaslui	1967	4'12"
6	<i>Noi umblăm și colindăm</i> 143	Brăești-Suceava	1970	9'21"
7	<i>Ostroavele Mării Negre</i> 37	Berezeni-Vaslui	1973	4'09"





8	Peste cel deal cu verdeață Bd. 306	Hovrila(Șomcuta Mare)-Maramureș	1983	3'46"
9	<i>La tulpină la doi meri</i> 42	Maluri(Vultur)-Vrancea	1974	5'11"
10	<i>Sfânta Maica lui Iisus</i> 156	Straja-Suceava	1977	2'09"
11	<i>Icea Doamne, cestor curți</i> 69	Maluri(Vultur)-Vrancea	1974	13'22"
12	<i>Paște oaia-n cotitură</i> Bd. 306	Hovrila(Șomcuta Mare)-Maramureș	1983	1'21"
13	<i>Ia sculați și pe noi ne ascultați</i> 135	Pădureni (Berești-Bistrița)-Bacău	1969	3'40"
14	<i>M-o trimis mama la capre</i> Bd. 307 (VI, 371)	Buciumi-Maramureș	1983	1'24"
15	<i>Voi, ziori de ziuă</i> Bd. 250	Găujani(Boișoara)-Vâlcea	1978	1'42"



Fonoteca arhivei de folclor  
„Vasile Adăscăliței”

La vârfuri la nouă meri

Cântece de demult (5)

© Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui

Fonoteca arhivei de folclor  
„Vasile Adâscăliței”

La vârfuri la nouă meri

Cântece de demult (6)

© Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui

„Aceasta este lumea colindelor: lume de eroi și de oameni ce trăiesc în culmea fericirii [...] ele cântă întotdeauna un ideal de viață, potrivit persoanei căreia i se închină colindul. Am putea spune despre colinde că ele sunt cântecele idealului. Cu drept cuvânt, nicăieri în tot domeniul poeziei și literaturii populare, și chiar în întregul domeniu al producțiilor folclorice de orice natură, nu găsim mai precis și mai desăvârșit exprimată concepția idealului de viață al poporului ca-n colinde. Ele sunt însăși întruparea acestui ideal, conștient zugrăvit în cele mai felurite chipuri, după cum felurite și multiple sunt aspectele vieții”.

Petru Caraman

